

Johanna Köhnke, Marketing Intern, Scandinavian Tourist Board

Precis detta står det på mina visitkort som jag fick utdelat i början av min praktik. Visitkort som skvallrar om min nuvarande situation eller kanske jag ska skriva min nuvarande position. Jag har min dator och min egen plats i det luftiga kontoret i Yotsua, min egen kaffemugg och mina egna arbetsuppgifter. Runt omkring mig ligger högar med papper och mailboxen är ständigt full med nya mail. Ett drömscenario för en workaholic som jag. Mina japanska arbetskamrater arbetar stenhårt för att sätta Skandinavien på kartan i Japan. Att all denna tid och energi som dessa människor lägger ner för tre små länder i norr är helt beundransvärt. Lika mycket som jag lär mig om Japan lär jag mig om Skandinavien, vårt miljöarbete, vår eminenta sociala välfärd och våra seder och bruk.

Ibland slår det mig när jag står bland ett hundratal andra kostymklädda människor på morgonen och väntar på att det ska slå om till gå att jag verkligen är på väg, precis som de, till ett jobb. Jag är mer än bara på besök i denna otroliga stad. Nu efter några månader så har vardagen börjat komma sig till känna och det känns lika naturligt gå till jobbet i Tokyo som att cykla till skolan i Kalmar. Det enda som slår denna känsla är att varje dag, sakta men säkert börja jag snappa upp språket, rutinerna och allt annat som står i kontrast med det svenska livet.

Arbetsdagarna kan vara långa. Här jobbas det från halv tio till sen, sen kväll. Den officiella tiden är 17.30 men det spelar ingen roll, kanske någon lutar sig tillbaka och lossar på slipsen för att sedan gå tillbaka till arbetet. Under lunchtimmen smiter cheferna ut och vi andra stannar kvar och tar fram vår mat invirat i en tygduk istället för i en plastkasse, allt för att värna om miljön. Maten är fantastisk här och valmöjligheterna känns oändliga. När jag inte lagar min egen mat i mitt lilla kök som jag har där jag bor går jag ut och köper take out. Koreansk, vietnamesisk, västerländsk, kinesisk eller såklart japansk mat då favoriten förutom sushi i stekheta Tokyo är nudlar, kalla sådana. Tillsammans sitter vi i lunchrummet och babblar, på engelska, skandinaviska eller japanska.

Men praktiktiden är ju inte bara jobb. Det är även en chans att få uppleva ett helt nytt land. Så helgerna går ut på att upptäcka och bara vara. Även om Tokyo är hem för 12 miljoner människor så råder det ett lugn som inte går att beskriva. Du korsar en gata och möter en massa folk men ingen bumper in i dig. Du står och väntar på tunnelbanan och bakom dig ringlar det en kö som ingen försöker gå före. Varma dagar tillbringas jag i någon av parkerna eller i dem massiva shoppingcentren. Andra dagar tillbringas bäst med att bara åka runt och lär känna staden. Se på tempel, höga byggnader och gamla japanska hus. Trängs på gatorna eller dra ner på stranden för att surfa eller fiska. Något som jag gör mycket. Åka och bada i varma källor eller vandra i Kamakura. Dricka Guinness på irländska pubar eller dricka Sake och sjunga karaoke. Tokyo är möjlighetens stad en stad som aldrig sover. Och där är jag nu, en småstadstjej från lilla Emmaboda som för tillfället arbetar som marketing intern på Scandinavian Tourist Board. En tjej som har fått chansen att utvecklas i ett internationellt företag och byter visitkort med människor från alla världens hörn.

En tjej som svarar scandinavia-seifu-kankou-kyoku-Johanna des, när hennes egen telefon ringer på kontoret.